

IGAZSÁGÜGYI MINISZTER

Országgyűlés Hivatala

Irományszám: K/10315/1

Érkezett: 2016 MÁJ 04.

Iktatószám: VII-PF/44/3/2016

**Szabó Tímea képviselő asszony részére
Magyar Országgyűlés**

Budapest

Tisztelt Képviselő Asszony!

Varga Mihály Nemzetgazdasági miniszter úrhoz címzett, az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 42. §-ának (9) bekezdésében foglaltak alapján írásbeli választ igénylő „*Mikor kapnak a Quaestor-károsultak valódi kárrendezést?*” című, K/10315. számú kérdésére, mint feladat- és hatáskörrel rendelkező miniszter, az alábbi tájékoztatást adom.

Képviselő asszony első kérdésére válaszolva arról tudom tájékoztatni, hogy a kárrendezés folyamata, eljárásrendje a jogszabályban kellően rendezett. A tőkepiac stabilitásának erősítése érdekében tett egyes kárrendezési intézkedésekről szóló 2015. évi CCXIV. törvény (a továbbiakban: Kárrendezési törvény) pontosan rögzíti a kárrendezési eljárás menetét.

A Kárrendezési törvény 15. § (1) bekezdése szerint a Quaestor Károsultak Kárrendezési Alapjától átvett, valamint a beérkezett kérelmeket a benyújtásra nyitva álló határidő, azaz 2016. február 15-től számított 45 napon belül kell a Kárrendezési Alapnak (a továbbiakban: Alap) megvizsgálnia, mely határidő március 31-én járt le. A Kárrendezési törvény értelmében az Alap megállapítja a fizetendő ellenértéket, és április első napjaiban a kárrendezésre jogosultak kézhez kapták az Alap által megküldött, a kárrendezésre való jogosultság fennállását és az ellenérték megállapítását tartalmazó értesítést.

A Kárrendezési törvény 13. § (5) bekezdése értelmében a kárrendezésre jogosultnak az értesítés kézhezvételét követően 30 nap áll rendelkezésére, hogy kérelmét visszavonja. Az Alap a kérelem visszavonására nyitva álló határidő lejártát követően, az értesítések átvételének időpontjától függően, hozzávetőlegesen május közepétől kezdheti meg a kifizetéseket.

Az igazságügyi tárca jelenleg vizsgálja a sajtóban megjelent azon problémát, mely szerint több esetben a kárrendezésre jogosulttól a hozam levonása nem történt megfelelően. Folyik annak vizsgálata, hogy a felmerült probléma jogszabály-módosítást igényel-e, illetőleg jogszabály-módosítással rendezhető-e. Jelenleg tehát még nem válaszolható meg az a kérdés, hogy a Kárrendezési törvény módosításának szükségessége felmerül-e.

A kárrendezésre jogosultakat az Alap a Kárrendezési törvény 15. § (2) bekezdése értelmében tájékoztatja a fizetendő ellenértékről. A Kárrendezési törvény tehát nem rendelkezik arról, hogy az Alap által küldött értesítésben tételesen szerepelnie kell az ellenérték megállapítása során figyelembe vett tételeknek a lehető legnagyobb részletességgel. A Kárrendezési Alap honlapján többféle elérhetőség is található, melynek igénybe vételével a kárrendezésre jogosult jelezheti, ha részletesebb tájékoztatásra van szüksége.

A Kárrendezési törvényben foglalt jogalkotói cél az volt, hogy a befektetők számára rendelkezésre álljon egy gyors és kiszámítható eljárás arra, hogy befektetéseikkel összefüggő kárukot enyhíteni tudják. A kárrendezés alapelve az, hogy a befektető – a befektetési kockázatot megjelenítő önrész viselése mellett – hozzájusson ahhoz a tőkéhez, amit befektetett. Mivel a kötvényekkel összefüggésben jóváírt hozamok nem valós gazdasági tevékenységből eredtek, azok tőketérülésnek minősülnek, így a kárrendezés során fizetendő ellenérték megállapításakor a befektető által bármely, a Kárrendezési törvény hatálya alá tartozó kötvény után realizált hozamot a nyilvántartott kötvények vásárlásakor megfizetett vételárból le kell vonni. A levonásokat követően kifizetendő ellenértékkel jut hozzá a befektető ahhoz a pénzüsszeghez, melyet korábban befektetett.

Fontos kiemelni azt, hogy az államnak nem kötelessége helyt állni egy befektetési vállalkozás helyett sem, az uniós irányelveknek megfelelő, a kisbefektetők védelmét szolgáló kötelező kártalanítást pedig a Befektető-védelmi Alap biztosítja. A Kárrendezési törvény megalkotásának célja elsődlegesen az volt, hogy a 2015. évben a tőkepiaci szektorban bekövetkezett csalássorozat miatt megrendült befektetői bizalom helyreállítása érdekében a Befektető-védelmi Alap kártalanításán túl az állam méltányossági jogkörében egy egyszeri kárenyhítést biztosítson azon befektetői kör számára, melyet álláspontja szerint a leghátrányosabban érintettek a 2015. év brókerbotrányai.

Ezen jogalkotói cél mentén látni kell, hogy a Kárrendezési törvény célja nem az, hogy a befektetési vállalkozás helyett helyt álljon, hanem az, hogy átvállalja az igényérvényesítés terhét a befektetőtől, és ezért cserébe egy gyors és kiszámítható kárenyhítést nyújtson számára. A befektetőnek pedig mérlegelési lehetősége van a tekintetben, hogy a felszámolási és egyéb igényérvényesítési eljárásokban érvényesíti követelését, vagy pedig az Alaphoz nyújtja be kérelmét.

A kárrendezés során kifizetendő ellenérték meghatározása több körülményből tevődik össze. Alapvetés, hogy a kárrendezés egy méltányossági jellegű, nem kötelezően igénybe veendő lehetőség a befektető számára, ennek megfelelően az ellenérték meghatározásakor a jogalkotót széles körű mérlegelési jog illeti meg. A káron szerzés tilalmának az érvényre juttatásával a jogalkotó célja az volt, hogy a Kárrendezési Alap által fizetendő ellenérték és a befektetési vállalkozás által a befektetőnek jóváírt hozamok összege adja ki a befektető által teljesített „tőkeösszeget”, vagyis azt a pénzüsszeget, melyet a saját kötvények vásárlásakor befektetett. Saját kötvénynek tekintjük a Kárrendezési törvény vonatkozásában azt a kötvényt, melyet a befektetési vállalkozás kapcsolt vállalkozása bocsátott ki.

Lényeges körülmény, hogy a befektetési vállalkozás által jóváírt hozamok nem tényleges gazdasági tevékenységből fakadtak, azt a cégcsoport nem működése során termelte ki, hanem a későbbi befektetők befizetéseiből fedezte. A hozam ezért tulajdonképpen fiktív, és a jóváírt hozamokat tőketérülésként kell minősíteni, hiszen hozam realizálására nem került sor.

A Kárrendezési törvény az ellenérték meghatározásakor a befektetési vállalkozás felszámolásának elrendelésekor a befektető értékpapírszámláján jóváírt kötvényekből indul ki, ezekből vonja le az önerő mellett az elmúlt nyolc évben a befektető javára, saját kötvénnyel összefüggésben jóváírt hozamot. Hozamként tehát valamennyi olyan jóváírt hozamot kell figyelembe venni, melyet a befektető az elmúlt nyolc évben saját – és nem csak az értékpapírszámláján jelenleg nyilvántartott – kötvény után kapott. A hozam levonásán túl a befektetői kockázat viselése érdekében hárommillió forint összeg felett a befektetőnek ún. önrészt is vállalnia kell. A kárrendezés során megállapított ellenérték tehát a fenti elvek és szabályok mentén került megállapításra.

Arról, hogy pontosan milyen összegű kárrendezést kaptak a jogosultak, nem rendelkezünk információval.

Budapest, 2016. május 4.

Tisztelettel:

Dr. Trócsányi László *h.*

IGAZSÁGÜGYI MINISZTER

Iktatószám: VII-PF/44/3/2016

**Kövér László úr részére
az Országgyűlés elnöke**

Budapest

Tisztelt Elnök Úr!

Mint az alábbi írásbeli kérdés megválaszolására feladat- és hatáskörrel rendelkező miniszter, az egyes házszabályi rendelkezésekről szóló 10/2014. (II. 24.) OGY határozat 2. melléklet 43. pontjában foglaltak megvalósulása érdekében mellékelten megküldöm Szabó Tímea (Független) országgyűlési képviselő által Varga Mihály Nemzetgazdasági miniszter úrhoz címzett „*Mikor kapnak a Questor-károsultak valódi kárrendezést?*” című, K/10315. számú írásbeli választ igénylő kérdésére adott válaszomat.

Budapest, 2016. május 4.

Tisztelettel:

Dr. Trócsányi László

